

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARÁ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO 5 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA.

Números atrassats: 10 cèntims

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, 20, botiga. BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pesetas 1'50 Cuba y Puerto-Rico. 2.—Estranger, 2'50

LO DEL DIA

—Calma, senyors; paciència y no s' alborotin. L' últim acte no 's pot fer porque l' aparato encare no està colcat.

LA CAIXA DELS SOLDATS

	Pessetas.
Socorro al soldat <i>Joseph Uliar Figueras</i> , del Regiment d'Espanya, núm. 14; pateix de diarrea crònica.— Viu: Carrer de S. Miquel, núm. 24. (Esparraguera)	20
Socorro al soldat <i>Adolfo López Ros</i> , del Regiment de Almansa, núm. 18; pateix de ascitis, y ferit del peu dret de bala, en acció de guerra.— Viu: Carrer de Consell de Cent, núm. 123, 1.ª, 1.ª	25
Socorro al soldat <i>Joseph Monistrol Vilanova</i> , del Regiment de Numancia, núm. 11; pateix de anèmia general.— Viu: S. Gervasi de Cassolas. Carretera dels Josepets, davant de la Flora	30
Socorro al soldat <i>Joseph Ximeno Expósito</i> , del Batalló provisional de la Habana; pateix del pit.— Viu: Carrer de la Paloma, núm. 4, 5.ª, 1.ª	20
	95
Existència en 10 de Abril	1,710'42
Existència avuy	1,615'42

L' ÚNICH CAMÍ

A n' en Joan Calsas
ESPANYA

A MICH Joan: Fa molt temps que t' coneix i fa l' mateix temps que t' admiro. Perque veig en tu l' model de totes las virtuts: ets laboriós, ets sobri, ets honrat, y sobre tot y mes que tot ets pacient com un burro. Si la paciència, conforma-

me diuhen los capellans, es entre totes la virtut mes santa, bé mereixes la gloria del cel, per la moltíssima de que n' donas probas. Encare que al Cel ja estás en camí de anar-te'n hi, y lo qu' es encare mes curiós, de anar-te'n hi en cos y ànima.

Tú traballas molt quan hi ha feyna, y apénas menjas. Tú t' has creat una familia per cumplir los debers de la naturalesa imposa a tot ser humà; pero la familia teva, entre 'ls consols morals qu' experimenta sempre tot home de cor, no ha pogut menos de proporcionar-te també 'ls majors disgustos, y ben á pesar seu, per causas agenas á la seva voluntat, per efecte de l' actual organització social y també de l' actual desorganització política.

Dos fills tenías y lo que va costarte l' pujar los fins á ferlos sers útils á la societat y á tu mateix!... Pero en la flor de l' edat, quan estavan en las millors condicions pera compensarte de tos sacrificis, la ley del reemplaçament militar va arrebatarte'ls. No pogueres pagar ab diners lo tribut á la patria y tingueres de pagarlo ab sanch y ab llàgrimas.

Los richs s' escapen de las molestias y perills del servey militar, mentres los pobres omplan en las filas las plassas qu' ells deixan vacants. Per cada rich que s' redimeix, un pobre mes empunya las armas. Lo govern talla sempre llarch, contant ja ab un número prudencial de redempcions, al fixar lo contingent de cada cupo. A no haver sigut aixís, lo teu noy gran, que va treure número alt, tal vegada s' hauria escapat de anar á Cuba pera morir en un recó de hospital. Avuy lo tindries al teu costat, sent lo teu consol, la teva esperança.

Y ja no l' tens ni l' tindrás may mes, com tampoch t' hi veus al altre que t' quedava, que pels mateixos motius y en idénticas circumstancies, també tingué de anar al servey, trobantse avuy á Filipinas, á riscos de sufrir la mateixa sort... ó millor dit la mateixa desgracia que l' altre.

T' has de convèncer, amich Joan, que aquests han de ser los efectes forsosos de una ley injusta, de una ley de castas, de una ley que anula en la práctica las condicions igualitaries propies de tota democracia. Si tots los espanyols, segons la Constitució del Estat, venen obligats á la defensa de la patria ab las armas á la ma, no es just que s' eximeixin de aquest deber los que poden disposar de trescents duros. Y es menos just encare que l' home que 'ls paga, siga reemplaçat en las filas pel que s' troba impossibilitat de satisferlos.

Tú m' dirás sens dupte:—Pero quin remey queda? Mes endavant t' ho indicaré. Per ara aném seguint.

La guerra que s' alimenta de la sanch dels pobres exigeix enormes gastos y crea 'ls mes imperiosos compromisos de diner. Una guerra menja molt, y mes quan els que s' encarregan de sostenirla solen distingirse per tenir las mans foradadas.

Ultimament tu vas veure l' afany ab que l' país va respondre á la invitació del govern, suscribintse al empréstit de 400 milions de pessetas. Va ser un gran rasgo de patriotisme... pero de patriotisme al 5 per cent de interés.

Aquests rédits no t' ls pagarán may á tu, per la sanch, per la salut, per la vida dels teus fills, que per lo vist aquí á Espanya volen y representan menos los homes que 'ls quartos.

Y en cambi, l' Hisenda s' troba en lo cas de atendre escrupulosament los compromisos que s' ha creat ab la

contractació de aquest deute. Si no ho feya aixís, un'altra vegada que necessités diners no n' trobaria. En cambi d' homes ne trobará sempre: quants mes pobres hi haja, mes y ab major facilitat.

¿Y de ahont han de sortir, amich Joan, las missas per pagar los rédits y l' amortisació del últim empréstit? De la teva pell, sempre de la teva pell. De las tevas suadas, sempre de las tevas suadas.

Ja ho acabas de veure: lo primer que de moment se 'ls ha ocorregut als nostres famosos hisendistas, es posar un sobrecàrrech á l' odiosa tributació dels consums. Fassi l' govern las combinacions que vulga per daurar la píldora, sempre resultarà que vé cautelosament sense deixar-se veure, ó mermar la llesca de pá que portas á la boca y l' traguet de ví ab que intentas recobrar las tevas forsas. Ell se convida en los teus ápatos miserables, y avants de que te n' adonguis, com que tot lo que consums ha hagut de passar pel fielat, ja se te n' ha emportat una bona part. Ni l' dret te queda de tornar-te'n ni de desfogarte, dihentli quatre fressas. Lo joch de mans s' efectua á espatllas tevas.

Y ara ve l' hora de manifestarte que per aixó y per alló altre hi ha un remey.

Escolta, Joan amich; fixat bé en lo que vaig á dirte y no ho olvidis.

* *

Jo no t' aconsellaré que t' sublevis, perque de fixo rebrias. No vull embarcarme en una mala aventura, de la qual podrias sortirte descalabrat.

Tampoch soch home per enganyarte, presentante l' espectacle de una societat ideal, ab qu' entretenir la teva gana, fente concebir desitjos irreals y fente criar mala sanch ab motiu de certas injusticias que tenen sas arrels en lo mes fondo de la present organització social. No es somiant truytas com se calma la fam.

Sempre he cregut que avants de arreglar la nomenada qüestió social, precisa arreglar la qüestió política.

Y aqueixa qüestió política está cada día pitjor. Y está pitjor cada día, en bona part per culpa teva, permet, Joan, que t' ho digui. Quánt més amichs, mes clars.

Las lleys vigents te concedeixen lo dret de intervenir directament en la vida pública, y tú, per causas que no m' explico, ja fá molt temps que n' permaneixes allunyat. Y aixó que dintre de la ley de sufragi universal, tant suma l' vot de n' Joan Calsas com el de D. Manuel Girona.

¿Perqué, donchs, no has d' exercirlo? ¿Te fastiguen las traficas dels tupinaires? Donchs pensa, Joan, que si tu volías, els tupinaires mes atrevits, serian impotents. Ningú es capás de resistir l' empena popular.

¿Desconfias dels homes polítichs? Per lo que respecta á alguns tens rabó de sobra en mirarlos ab rezel y hasta ab despreci; pero al medir á tots ab lo mateix raser, pecas de injust.

En la política republicana per exemple, hi ha homes plens de bona voluntat, que tenen un abono seu, una llarga vida de abnegació y desinterés; que han sabut mantenir sempre ab dignitat las sévas ideas; que han retxassat ab indignació tota ventatja personal alcansada á costa de una apostassia.

¿Perqué no t' posas al seu costat? La teva causa y la seva, son la mateixa y si lograven obtenir lo teu apoyo, ells y tu seriau invencibles.

Avuy tu pagas lo preu de l' orgia monárquica: estás desorganizat, ets débil, ets impotent: sofreixes ab paciència mussulmana, las majors desdixas, com una imposició de la fatalitat, y no obstant si tu volías...

¡Ala Joan, animat y ressucita! Sempre estaré al costat teu per ajudarte, ton afectísim amich y sevidor:

P. K.

LA MONA

Fa días que está pastant la xaruga Diplomacia. Quan estiga l' pastel fet ha de regalarlo á Espanya. Els ministres entretant van de l' una part á l' altra: el d' aquí encén el fogó, el d' allí ensuma la pasta y si aqueix se llepa 'ls dits, aquell els motllos prepara. ¡Quina feyna, quins trasbals per fer la mona de Pasqua! Prou se n' farán un bon tip las llopadas dels que manan, que á la mona del Estat pera pegarli mossada sols fan falta llarchs unglots molta llengua y bona barra. ...¡Y l' poble que hi posa 'ls ous, es l' únich que no la tasta!

FOLLET.

A fam á Andalusia. Tal es la nota predominant.

Una fam horrorosa, una miseria casi sense precedents: la quaresma obligatoria pels pobres.

Multituds desesperadas se llansan á la plassa mercat y arrebatan los comestibles; penetran á las flecas y

fan net de pa.

La fam no vol rahons.

Tal ha succehit á Ossuna.

Y l' govern, per tot consol, en lloch d' enviarlos pá, 'ls envia guardia-civils, ab ordre rigurosa de qu' emplehin la major energia.

Com si 'ls dignés:

«Entre morir de gana ó morir de un balasso, vos deixo triar.»

No podrá dir ningú que l' govern que aixís procedeix, no siga molt considerat.

L' encarregat de l' alcaldia de Tárrega va voler fer un punt dels seus, declarant suspés lo meeting de fusió republicana, que l' diumenje passat á la tarde se celebrava en aquella població.

Motiu pera suspendre'l no n' hi havia cap. Reynava l' ordre mes complert, y entre 'ls conceptes emesos per l' orador que feya us de la paraula, era impossible senyalarne un sol que pogués ser considerat ni remotament com á pernicios.

Arbitrarietat pura.

Los republicans de Tárrega, no dupto que sabrán prendre la revenja.

A las alcaldadas es precis contestarhi ab persistencia y energia.

Per lo tant lo nou meeting que se celebrará dintre de poch en aquella població, es de creure y esperar que pendrá las proporcions de un gran aconteixement.

La qüestió de Orient va enredantse cada día mes.

Las potencias van convenir en donar l' autonomia á Creta. Pero ha vingut l' hora de practicar aquesta idea, y no s' entenen.

D' ellas las que s' regeixen pels principis lliberals, troban molt del cas que 'ls mateixos cretenses se nombren lo seu governador per sufragi universal. Pero las que, com la Russia y l' Alemania, están renyidas ab aquest sistema s' hi oposan dihent:

—No podem passar perque á Creta s' efectuhi lo que no consentiriam á casa nostra.

Y en mitj de aquestas discordancias, els turchs y 'ls grechs se las mesuran qu' es un gust.

Un gran número de voluntaris grechs ha passat la frontera de Macedonia, rompent las hostilitats contra 'ls turchs, mentres aquests tractan de fer lo mateix invadint la Grecia.

Mentres tant las potencias ab sos formidables acorssats están fent lo gran paper ridícul del sigle.

Millor seria que gressin popa, deixant que turchs y grechs se las arreglin com puguin.

Per pèrdreho tot, han perdut fins lo dret de fer la por.

Lo coronel Cirujeda torna á Espanya.

¿Cóm s' explica que un home que tingué un día de bona estrella, causant la mort de n' Maceo, deixi 'ls cuidados de la guerra y regressi á la Península?

¿Es que á la isla de Cuba ha comensat ja pels bons cassadors lo período de la veda?

Estadística trista.

Desde primers de mars de 1895 á últims del mateix mes del corrent any, en los 25 mesos que fa que dura la guerra cubana, han mort en los hospitals de l' isla 16,883 soldats.

Els que ferits ó malalts han regressat á la Península ascendeixen á 10,133.

Quedan sobre las armas 165,000 soldats.

De aquests, segons se diu, se n' farà una tria avans de que vingui l' época malsana de las plujas, y s' calcula que ascendirán á 40 mil els que serán reintegrats á Espanya, considerantlos débils per afrontar las fatigas de la guerra y 'ls rigors del clima.

Quánt costosa ens va resultat la necessitat de conservar Cuba posada en perill pels errors, las imprevisiones y las immoralitats dels governs de la monarquial

Una opinió de n' Navarro Reverter:

«Es assombrós l' esforç que realisa la nació. Al ex-

—:o:—

tranger no admira tant la facilitat ab que s'ha col·locat a aqueixos numerosos exercits en las colonias, com la manera ab que es atés lo sosteniment dels gastos.»

En efecte, molt ens admiran al extranger pels grans sacrificis que fem.

Pero 'ns admiran encare mes pels escassos resultats que 'n conseguim.

Ens admiran... y 'ns compadeixen.

Demá diumenje se celebrará un gran meeting de fusió republicana en la ciutat de Sabadell.

CARTAS DE FORA. — *Amposta.* — Será convenient que 'l vicari nou que 'ns ha regalat el bisbe de Tortosa amagui 'ls ullals, perque 'ls ensenya massa. Mentres ell portava 'l viatic, uns joves qu' estavan sentats a la porta de casa seva, van descubrirse en senyal de respecte, y ell, en lloch de agrahirho, va reptarlos perque no s'ajonollavan, clavantlos una mirada venenosa impropia de un ministre de Déu. ¡Qué 'n conquistarà pocas d'ovellas manyagas ab miradas aixís.

* *Sampedó.* — Mentres se benehian els rams, l'escura-cadellas va privar als fadrins l'entrada a la iglesia, permetentla en cambi a las donas sense destorpe de cap mena. No es aixó lo mes curios, sino que l'ex-liberal arcalde coloca als dependents del municipi a las portas de la iglesia ab ordre de fer cumplir las estranyas disposicions del ensotanat. Aixó va ser causa de que diumenje s'armés un escándol que semblava un mercat de Calaf. No sabem lo que pot guanyar la religió ab aquestas saragatas.

* *Bagur.* — Un tal Mossen Bech, que va predicar lo septenari dels Dolors de la Verge, va descantallarse de tal manera, que de un salt se'n va anar fins a Filipinas, tractant de la conducta del general Blanco de una manera impropia de la santedat del temple y dels mérits y serveys de tan pundonorós militar. De masó per amunt no va deixarho, y fins va dir que la seva nebeda havia anat a escampar la masoneria entre las donas filipinas. «En cambi—afegia—lo triunfo admirable de Polavieja ¿sabéu a qué es degut? A que en Polavieja, al arribar allí, lo primer que feu fou rodejarse de freres.» — Sembla qu' en lo successiu la Verge en lloch de set dolors ne tindrà vuit: los set que ja tenia, y 'l vuité consistent en la pena que ha de produhirli 'l véure la facilitat ab que certs predicadors del *bech-fort* converteixen la cátedra del Esperit Sant en tribuna de club, desde la qual exposan sos mal contingudas passións políticas.

* *Seo de Urgell.* — Vingué a nostre ciutat un personatje misteriós que no 's feya ab ningú més que ab el fondista. Estava malalt, y se sapigué que havia emprés lo viatge per veure si ab lo cambi d'ayres s'aliviava. Pero s'aná agravant y demaná 'ls últims sagraments que li sigueren administrats lo 24 de mars. A la matinata del dia següent feu retirar al mosso de la fonda que l'assistia, tancá 'l quarto per dintre y se suicidá disparantse un tiro ab un revólver Schmit de gros calibre. Es de creure que obrá mogut per un rapte de locura. Després de practicada l'autopsia del cadáver, se disposá que sigués traslladat al cementiri catòlich, l'únic que hi ha a la Seo, prevenintse que 'ls capelláns no l'acompanyarian. En cambi hi assistí una concurrencia que no baixaria de 150 personas. Pero la comitiva s'trobá ab lo cementiri tancat. En vá 'l Jutje municipal y 'l Secretari trucaren: ningú 'ls respongué, per lo qual aixecaren acta del fet y oficiaren lo ocorregut al arcalde y al Jutje de primera instancia. Lo cadáver en tant quedá abandonat desde las 4 y mitja de la tarde del 26 fins a las 11 del matí del 27, exposat a ser pastura de gossos y de llops. Per fi 'ls dependents del municipi passaren a recullirlo, donantli sepultura en un corralet immundo situat en las casas consistorials. Aquest atach a l'higiene, aquesta transgressió a las lleys que disposan l'existencia de un cementiri neutre en tota poalació, y aquesta falta de consideració a las despulles de un desventurat han omplert de justa indignació a todas las personas de cor y de conciencia. ¿No s'exigirá per aquest fet escandalós las dedugas responsabilitats?

EL BÉ-POBLE

¡Pobret! ¡Qué dócil! ¡qué mona!
Ab els ulls plens de bondat
y 'l cos tot cubert de llana,
—que ningú s'ha dignat may
esquilarli, ab tot y durla
de longitud regular—
¡miréu ab quina elegria
roda péi cios del mercat,
buseant las miquetas d'herba
que creixen aquí y allá
y ab las quals sembla que fassi
expléndida bacanal!
¡Escoltéu la veu dolcíssima
ab que bela, alsant el cap
envers els miróns que 'l voltan
y que no saben passar
l'estona d'altra manera
que ribant y calculant
si 'l bé pesa tantas tersas
ó 'n pesa quantas!... ¡Qué blanch!
¡qué ignocente! ¡qué simpálich!...
Enterneix ¡pobre animal!
Els polítichs ja s'hi acostan
y 'l comensan a palpar
—Bonich bé.
—Y de bona casta.
—¿Es tendre?
—Com massapá.
—¿Bela molt?
—Apenas piula.
—¿Qué menja?
—Tronxos, anfals,
garrofas... lo que li donan:
es de bon acontentar.—

El pastor va seguint fentne
elogis desmesurats
y 'ls polítichs van palpantlo,
tant per veure si té carn
com per probar si es de geni
y sab donar cops de cap.

—L'animalé ens agrada;
sembla manso y reposat
y no es probable que 'ns dongui
gayres disgustos. ¿Quánt val?—

Aquí de la diplomacia
del venedor. —¿Ja han mirat
la classe de bé? Examininlo,
compárinlo, que no hi há
exemplar milló en la fira
ni de millors qualitats.

—Pero ¿quánt val?—repeteixen
els polítichs, tot passant
la má per la blanca esquena
del pacífich animal.

Que a menos de tant no 'l dono,
que 'ns allarguem fins a quant,
que posémho a tant y llestos;
tras no poch regatejar
el venedor y 'ls polítichs
logran al fi lligar caps,
y 'l bé-poble cámbia d'amo
ab tota legalitat.

—Vaja, ja ets nostre—li diuen
els nous compradors:—veyám
si caminant xano xano
te'n vens ab nosaltres. ¡An!—

El bé, sempre atent y dócil
y, sobre tot, engrescat
per l'encisador llenguatje
dels polítichs, se'n hi va
tranquilament al darrera,
sense pensar res de mal.

¡Camina, infelís, camina!
Camina y ves escoltant
els calurosos elogis
que fan de tú. ¡Pobre xay!
Tras el dissapte de Gloria
segueix la Pasqua ¿no ho sabs?
Aquests que avuy tant 'l alaban
volen ferte demá al ast
y ab la teva carn tendríssima
recrea 'l sún paladar.

C. GUMÁ.

LA CLAU DEL ENIGMA

É que tenen ganas de sapiguer com
ha anat tot aixó?

Es la cosa més divertida que poden
imaginar-se.

Feya una pila de temps que las
fondas, hotels, posadas y casas de
huéspedes de Madrid se lamentavan
de la falta de negoci.

El coro d'exclamacions era gene-
ral.

—No 's fa res, no 's guanya una pesseta, no vé ningú...
—Jo tinch vintidós quartos de la fonda desocupats mesos há.
—En el meu hotel hi ha dos pisos completament buyts.
—Las casas de *huéspedes* ens hem quedat sense *pupilos*.
—¡Y sense cobrar dels que teniam!
—Decididament, si aixó no cámbia, no sé pas ahont anirém
a parar.

—¿Ahont? A la quiebra, a la bancarrota, a la liquidació tot-
al y definitiva.—

Quiebra... bancarrota... liquidació... Aquestas ideas fan
ferlos pensar en el ministre d'Hisenda.

—¿Anémlo a veure?—

Hi anaren, se li tiraren als peus y li van exposar clara y
senzillament la seva situació.

—Si vosté no 'ns ajuda ab los recursos del seu ingeni, ja que
ab els de la caixa no hi ha que contarhi, els fondistas, amos d'
hotels, posadas y casas de despesas no tenim més remey que
plegar.—

En Navarro Reverter va dirigirlos una mirada compassiva
y 'ls digué:

—Anéu, sosseguéuvos y confihéu en mí.

—¿Ens promet apoyarnos?

—Paraula de ministre conservador, que primer ha sigut fu-
sionista y avans republicá.—

Els interessats se'n anaren, derramant algunas llágrimas de
gratitud previa.

El ministre dictá una disposició augmentant els consums a
tots els pobles d'Espanya.

Y... l'endemá todas las fondas, hotels, restaurants y casas
de despesas de Madrid vessavan de gent.

La vila del os acabava de rebre la inesperada invasió de
unas quantas centas comissions municipals que corrian a la
cort a demanar rebaixa en el augment decretat pel ministre.

—¡Qué tal!—digué en Navarro Reverter a la delegació de
fondistas, quan aquests van anar a donarli las gracias:—¿en sé
ó no 'n sé?

—¡Es lo ministre mes guapo y mes preciós que s'ha passe-
jat per la *Gaceta*!... Gracias a la seva hábil maniobra, tots els
nostres establiments están plens, y no hi ha casa, desde l'Ho-
tel de Roma a la *Posada del Peine*, que no s'atipi de guanyar
quartos.

—Ja ho veyéu, donchs: ara feu bondat y estalvienlos aquestes
diners que avuy guanyéu, perque del modo que las cosas s'em-
bolican, es possible que un dia us en demani.—

Y va despedir als comissionats: que se'n anaren comentant
las últimas paraulas del ministre; paraulas que si s'ha de dir
la veritat, no van ferlos gayre gracia.

Pero, 'l càlcul qu'ells van tirar:

—La qüestió es que de quartos n'entrin forsa; que després,
quan sigui l'hora d'afuixarlos, ja 'n parlarém.—

Detall mes, detall menos, vels'hi aquí explicada la causa del
gran trasbals municipal que per tot Espanya hi ha hagut y del
qual Madrid se'n está aprofitant d'una manera extraordinaria.

Naturalment, que aixó del augment del impost de consums el
ministre no ho fa de per riure.

Ell, ab el talent que posseheix, s'ha dit:

—Perque la cosa resulti, s'hi ha de donar tot el caràcter de
serietat possible. Aixís d'un tiro mato dos pardals: salvo als
pobres fondistas y proporciono un bon reforç a l'Hisenda, que
ben bé 'l necessita.—

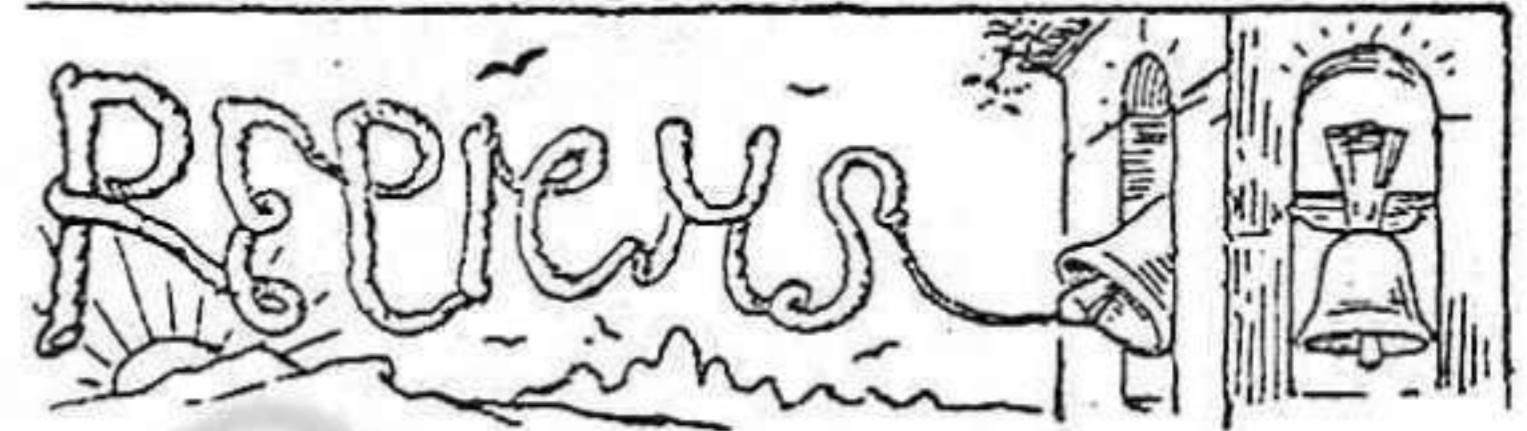
El ministre diu dos *pardals*; pero en realitat son tres els que
entran en la combinació del *disparo* dels consums: l'Hisenda,
'ls fondistas de Madrid... y las comissions municipals que han
anat allí a gestionar la rebaixa dels cupos senyalats.

Perque ¡considerin el disgust que a ellas els deu donar aixó
d'anar a la cort en vagó de primera, pagant el poble; instal-
lar-se en las fondas principals, pagant el poble, y passejar y tractar-
se com uns prínceps... pagant el poble!...

Per xó la qüestió que 'ls ha portat allí s'tramita ab tanta
calma; perque a tothom li agrada que duri.

Al ministre, als fondistas y als mateixos comissionats.

FANTÁSTICH.

o pot dirse res del viatge que
fa als Estats Units lo coronel
Sandoval.

Suposan uns que porta uns
documents presos als insur-
rectes de Cuba, y que com-
prometen gravement a la Jun-
ta filibustera de Nova-York.

Los que pateixen de aquest
concepte donan a entendre que 'l coronel Sandoval va
senzillament a demanar justicia provist de probas irre-
fragables.

Pero no falta qui insinua que 'l seu [viatje te per
únic objecte preparar la pau.

¿De quina manera? No ho vulguin saber. La senma-
na Santa será sempre l'època dels misteris.

Lo nom del coronel se compon de tres monosílabos.

San. Y sent sant be podria fer algún miracle.

Do. Derivat del verb *donar*.

Y val. Tercera persona del singular del present in-
dicatiu del verb *valer*.

Lo verb precisament que l'héroo de Sagunto va con-
jugar en lo Zanjón.

Sería, donchs, del cas saber a punt fixo qu' es lo que
abulta mes dintre de la cartera del coronel ¿els docu-
ments presos als insurrectes ó 'ls bitllets de banch?

Que si 's fa la pau a Cuba: que 's preparan grans
successos que han de omplir de satisfacció als bons es-
panyols: que tot está ja pastat perque las hostilitats
terminin: que 'ls amichs del govern alimentan grans
esperansas.

Aixó es lo que 's diu avuy per avuy.

Sintessis de la situació de la guerra:

Pocas *balas* a Cuba y molts *bolos* a Espanya.

A las festas que se celebrarán a Nova-York ab mo-
tíu de la inauguració de un monument dedicat al ge-
neral Grant, hi assistirá en representació d'Espanya,
ademés del acorassat *Maria Teresa* un crúceru de 1,000
toneladas que 's destacarà de la esquadra de Cuba.

Aixó es lo que s'ha de fer per tenir contents als ar-
madors *yankées*. Mentres los nostres barcos assisteixen
a las festas de Nova-York, ells podrán aprofitar la
falta de vigilancia de las costas cubanas, envianthi no-
vas expedicions d'armas y pertretxos de guerra.

En justa correspondencia a la nostra galanteria.

De perfecte acort ab lo que diu en Nakens, en *El*

Motín:

«No 'm cansaré de repetirho:

»La fusió de tots los republicans es mes revolucionaria
que l'*Unió revolucionaria* de uns quants.

»Per la senzilla rahó de que aquella pot portarnos lo
que no tenim ni vindrá perque uns quants lloritos pas-
sin la vida cridant: ¡revolució!... ¡revolució!...»

Y nosaltres afegirém que 'ls tals lloritos, a jutjar
pels resultats que donan, son uns perfectes *lloritos*

reals.

Lo rey de las húngaras ha publicat algunas declara-
cions en lo *Correo español* de Madrid, dihent: «que
cuantos amen la justicia y la moral, tendrán que alis-
tarse en las filas carlistas.»

¡Alto, entenémnos! ¿La moral ó 'l *moral*?

Perque, vaja, 'ls que tenen l'humor de seguir a aquest
papa-natas, lo que menos mereixen un *morralet de*

palla.

A Totalán (Málaga) la guardia civil va portar onze
donas a la presó, que havian sigut detingudas per ha-
ver apedregat al recaudador de contribucions.

VARIETATS

No sé, francament, perquè han de agafar a unas donas que 's portan tan bé.

Aixís com aixís els han d'embargar las fincas ¿y qué feyan ellas, pobretas? Donavan algunes pedras á compte.

Pero lo mes bonich de l'escena, no es la presó de unas donas tan bonas pagadoras, sino l'actitut dels seus respectius marits.

Aquests en número de onze, segufan darre de las presas plorant com unas Magdalenas. Lo públich fins va xiularlos.

¡Pobrets!... Las sevas mullers se 'ls hi han emportat els pantalóns á la presó.

Daya un tupinaire de Gracia:

—L'agregació no 's farà per mes que diguin. Tenim cartas de 'n Borbón y Castellví que 'ns ho assegura.
—Me sembla, noy—li van respondre—qu' estás fent Castellvins en l' ayre.

Un cego de Madrit, canta entre otras coblas picarescas, la següent que no careix de gracia:

«Hace poco que nos dieron el sufragio universal, que es lo mismo que dar carne á los perros con bozal.»

Aixís es, en efecte. Junt ab lo sufragi universal se 'ns ha donat la trampa universal.

Y ha vingut á arrodonir la festa, la debilitat universal, simbolisada per un país molt semblant á la quadrilla de cent segadors gallegos, que va deixarse robar per un parell de lladregots.

—¿Y perquè no 'us hi tornavau?—varen preguntarlos.

A lo qual van respondre: —Perque anavam sols.

Diumenje passat á Santa Ana, durant la missa, va armarse entre dos Tenorios un espetech de bofetadas, que ab una mica mes hasta 'ls sants fugen dels altars.

Causa del conflicte: una rivalitat amorosa.

Es una llástima que 's dediquin á conquistar noyas macas uns joves que tenen unas mans tan trencadas. Créguinme á mi: entrin al Seminari, segueixin la carrera eclesiástica, y, segons lo bé que confirman, es de creure que 'n sortirán un parell de bisbes, que ni fets expressos.

Per una inadvertencia, l' embaixador de París, ab una mica mes assisteix á una missa filibustera que vá dirse en una capella que ostenta 'l rétol de *Misión española*.

Empero van avisarlo á temps y va pendre 'l partit de retirarse.

¿Qué diuhen, que 'ls estranya qu' en un establiment religiós espanyol se diguin missas per encárrech dels enemichs d' Espanya?

Recórdirse de aquell adagi:

«Pel dineret balla 'l cá y diu missa 'l capellá.»

La Rosa ab lo Salvador ja fá temps qu' está promesa, y 'ls seus amichs á n' aquest li diuhen *el Deute* ab befa, tenint sobrada rahó puig que lo *promés es deute*.

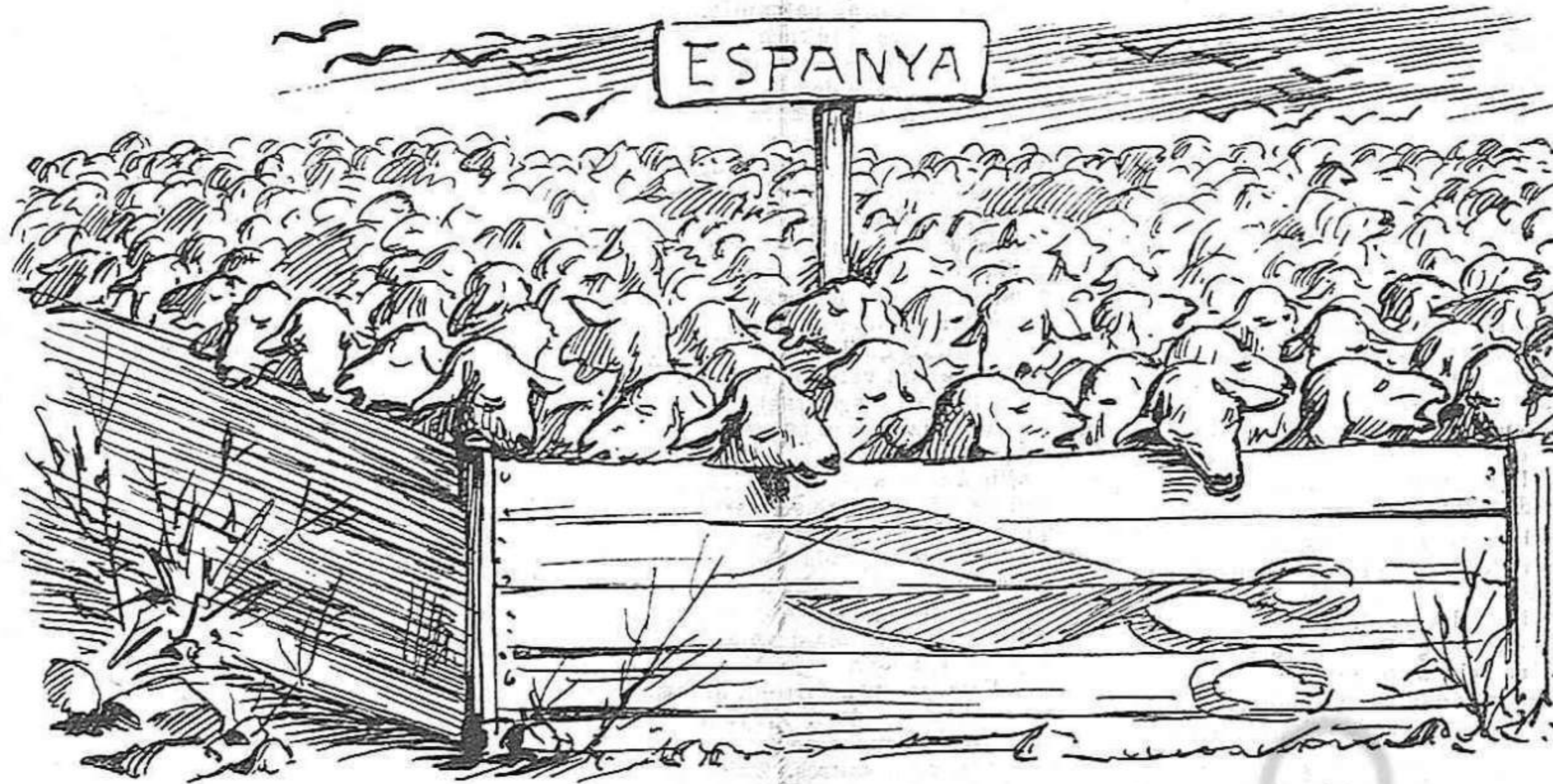
—Diu que la dona del mestre s' ha escapat ab D. Tiburci...
—Ja m' ho vaig pensar que un día li fugiria de estudi.

UN A. VENDRELENCH.

Al sentir cantá á la Emilia váreig preguntá á n' en Paco: —¿Qu' es aixó? Una petenera?
Y, m' contestá: —No: un *romanso*.

SURISENTI.

Si 'ns volén vendre la palla vos la compraré, Magi.

PASQUA: BENS.—De aquest bestia, á Espanya no se 'n perdrá may la mena.

Aquesta si que no sab pas quan se li acabará la Quaresma.

Lo defensor de las fiambreras.

—No, noy; com que crío matxo, la necessito per mi.

J. SANTAMARÍA V.

ENDEVINALLAS

XARADA

Part del cos humá es *prima*, tres-dos-tres composició musical que ab sentiment se canta per un tot sol.

La *tercera* es una lletra, *primera-invertida* 'l nom que 's dona á un petit ferret que emplean los pescadors.

Segona-invertida-terça tindrà 'l que estigui furios, *segona-prima* en los versos quan un y altre 's corres-

(pon, es igual que consonant. ¿Qui no acerta ab tot aixó? Y per fi, *Total* se 'n diu la meva nena de nom.

P. R. Tus.

ANAGRAMA

Com artística molt val de aquesta *tot la total*, y may he vist cap carli que haja portat res tan fi.

TAP DE SURO.

TRENCA-CLOSCAS

QUIMET PANS

—PENA—SET—

SOLSONA

Formar ab aquestas lletres degudament combinadas lo títol de un juguet cómich catalá.

UN LLAGOSTÍ.

CREU NUMÉRICA

2 8 —Poble catalá.
1 2 4 —Nom d' home abrevist.
1 7 5 —Parentiu.
1 5 3 5 8 7 2 —Nom d' home.
1 2 3 4 5 6 7 8 —Eina de fuster.
1 5 3 3 5 8 5 —Poble catalá.
8 4 2 —Tothom ne té.
7 2 6 —Nom d' home.
5 4 5 —Nom de dona.
4 8 5 —Part de la persona.
1 2 3 —Poble catalá.
5 4 7 1 5 —Nom de dona.
6 7 8 1 5 8 —Cosa que agrada veure.
1 2 3 1 2 8 5 —Poble catalá.

A. ESPINA ISERN.

GEROGLIFICH

X
V L I

L A O R S

J. PIQUÉ.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR

Ciudadans B. Guixerals, Llorens Martí F., J. Bassa, R. Nolla J., J. Aubert M., E. Olivé Morell, Peret de Gracia, Espasi, C. Calsas de la Montanya, Joan Fabregas y J. Juncosa:—*Lo qu' envian aquesta semana no fá per casa*

Ciudadans A. del Estanch, Net dels Almogàvers, L' home dels nassos, J. B. Barbé, Surisenti, J. M. y Sala, J. Snerrroll, Ruy de Gorch, E. Argilaga, S. Sonambulaimpertinenta, Felions Petit, Melón Cansado, Pepet Panxeta, Cintet Brun, Cantor de Catalunya, Joan T. Fortuny, y M. Malbas:—*Insertaré una alguna cosa de lo que 'ns envian*

Ciudadá Q. Roig: Ho publicarém.—E. de la Tonta: Verdaderament, los versos deixan molt que desitjar.—P. Alegre: La poesia es fluixa. Félix Cana: Y la de vosté incorrecta.—Leonart y Causadias: No 'ns acaba de agradar.—F. Leporace: Mirarém de aproffitarlos.—J. Rossello: L' articlet esta escrit ab correctio; pero s' aparta molt de l' observacio del natural. Aquell tipo tan titella es inverosimil.—P. Dimoni: No 'ns possible ocuparnos de certs assumptos á no ser que 'ls afiansi una firma coneguda.—J. Carcassó: La veritat: los dos sonets que 'ns envia no diuhen res de nou.—S. Alsina Clos: L' articlet va be.—Frascuellillo: La seva composició es fluixeta.—Lluís G. Salvador: Va bé l' article.—Un anti-tauromach: Veurém de dirne alguna cosa.—Un barcelonés: No podem contestar á lo que 'ns pregunta: a la mateixa biblioteca li diran, y si troba tancat algun vehi podra informarlo.—J. Staramsa: La réplica está bé: no hi ha sino que 'l publicarla pot donar lloch á una contra-réplica, y la cosa tal vegada s' allargaria massa. ¿No li sembla?—L' avi Riera: Lo sonet es bastant frívol: en cambi l' altra composició está bé y la publicarém.—Varios obrers (Manresa): L' articlet tal com va no es publicable. Del assumpto no podem parlarne per no coneixe' ab tots los seus detalls y de ciencia propia: entre lo que diuhen els uns y lo que alegan els altres estém mitj marejats.

ANTONI LOPEZ, editor. Rambla del Mítj, 20

A. López Robert, impresor.—Asalto, 63.—Barcelona.